

Chương 14

Một Ngày Đáng Nhớ

Tôi rất ít khi đến quán bar, số lần đến đó có thể đếm trên đầu ngón tay, cái này có liên quan đến sếp của tôi trước đây. Anh ta không thích mấy buổi tiệc xã giao, nhất là ở những chỗ vui chơi giải trí như thế này. Tôi thì thuộc loại “yêu ai yêu cả đường đi”, tự giác tự nguyện làm những việc nằm ngoài chuẩn mực đạo đức của mình, vì thế cũng ít tới những chỗ như thế này. Mặc dù chuyện tình cảm không thể đơm hoa kết trái nhưng có những thói quen vô tình còn lưu lại, mà tôi cũng lười chảnh buồn thay đổi.

Trong ấn tượng của tôi, quán bar là nơi ồn ào, âm ỉ. Bất cứ ai ở trong đó cũng có thể thẳng thắn bộc lộ hết cá tính của mình. Ở những nơi xa hoa trụy lạc như thế này, người ta có thể cởi bỏ tấm mặt nạ phiến toái hằng ngày, có thể dùng tiền bạc mua những cơn say, để được giải phóng mình dù chỉ là trong tích tắc.

Cho nên khi tôi cùng Chung Tuấn Hải đi vào cửa của quán bar nhỏ đó, không nhìn thấy ánh đèn mờ tối và những đám người mơ mơ màng màng như trong tưởng tượng, trong lòng tôi thoáng qua một tia kinh ngạc.

Quán bar không lớn lắm, màu đỏ sậm là chủ đạo phối hợp với đồ trang trí đơn giản, thanh nhã, bàn ghế bằng gỗ sẫm màu, trông có vẻ rất bình thường. Đến chín giờ, khách khứa vẫn chưa đông lắm nhưng đã chiếm hết gần nửa chỗ ngồi. Từng nhóm người chụm đầu vào nhau nói chuyện, thỉnh thoảng tôi lại nghe thấy tiếng cười khẽ. Bên tai tôi bỗng vãn vít giai điệu dịu dàng, đẹp đẽ của Fur Elise¹. Liếc mắt nhìn, thì ra ở một góc quán bar có một chiếc dương cầm, một cô gái với mái tóc dài đang chìm đắm trong những nốt nhạc, như khóc như than. Mặc dù là một giai điệu cổ điển nhưng vẫn khiến cho lòng người rung động. Bầu không khí này thực sự làm tôi cảm động.

Chung Tuấn Hải vừa xuất hiện liền có rất nhiều người lớn tiếng gọi cậu ta, xem ra đây thực sự là “địa bàn” của bọn họ, cho dù giọng nói có hơi to một chút nhưng cũng không khiến người bên cạnh cảm thấy khó chịu. Chung Tuấn Hải liền đi qua bên đó, vui vẻ nói chuyện với bọn họ. Thực ra những chủ đề bọn họ nói cũng chẳng có gì mới, đại loại là về thời tiết tình hình gần đây, bạn cũ, vãn vãn. Tôi được giới thiệu là bạn học ngày xưa và đồng nghiệp hiện tại của cậu ta, mọi người không tránh khỏi có chút hiếu kỳ nhưng vì ngại tôi là người mới nên cho dù muốn nói đùa cũng chùng mực. Tôi biết nụ cười mỉm là thứ vũ khí lợi hại nhất, cho nên trên mặt lúc nào cũng treo một nụ cười, với bất cứ người nào có ý muốn làm quen tôi đều gật đầu chào, chỉ thế thôi, dù sao tôi cũng chẳng

quen biết ai ở đây. Dường như có người vô tình nhắc đến Ôn Tĩnh, nhưng Chung Tuấn Hải chỉ ậm ờ mà không nói nhiều.

Chúng tôi tìm một chiếc bàn tròn dành cho hai người trong góc rồi ngồi xuống, lập tức có nhân viên phục vụ mang hai cốc trà đến rồi hỏi chúng tôi uống rượu gì.

“Chung Tuấn Hải hỏi tôi cậu có thể uống không?”

Mặc dù tôi rất ít khi uống rượu nhưng đã đến quán bar mà không uống rượu thì đúng là không còn gì để nói, bèn đáp: “Cho tôi bia.”

Thế là Chung Tuấn Hải gọi hai cốc bia.

Cậu ta cười, hỏi tôi: “Hôm nay lại làm “cá hoàng hoa” với cậu.”

Tôi không kìm được mỉm cười, ánh mắt tò mò nhìn đủ các loại khách khứa ở trong quán.

“Cậu quen biết tất cả những người ở đây sao?”

“Ừ, rất nhiều người là bạn cùng đi du học, cũng có người thì sau khi về nước mới quen.” Cậu ta đột nhiên áp sát lại phía tôi, nói với vẻ thần bí: “Cậu nhìn xem có ưng ai không, cứ nói ra, tớ sẽ đưa cậu sang nói chuyện với người ta.”

Tôi giả bộ hứng thú nhìn lướt qua một vòng rồi nói: “Trông người nào cũng được đây, tôi đang chóng hết cả mặt rồi đây.”

Có một câu chuyện tương tự bỗng hiện lên trong đầu. Thời đại học, tôi cùng bạn học đi mua khăn trên một con phố chuyên bán đồ tơ lụa, cứ thấy những cửa hàng trông rực rỡ màu mè thì đi vào. Nhìn những chiếc khăn lụa phải có đến mấy nghìn màu sắc khác nhau, tôi chọn đến mức cảm thấy hoa mắt chóng mặt, lòng bàn chân không còn cảm giác. Xem ra lòng tham chẳng phải thứ gì tốt đẹp.

“Cậu lại cười cái gì?” Chung Tuấn Hải nhìn tôi vẻ không hiểu, hỏi.

Tôi còn chưa kịp kể cho cậu ta nghe về câu chuyện cũ này thì bên cạnh bỗng có một bóng đen đứng sừng sững, che mất một phần ánh sáng. Hai người chúng tôi cùng ngẩng lên nhìn.

Tôi lại một lần nữa trưng ra nụ cười mỉm vụng vênh, vì không quen biết người vừa đến. Còn Chung Tuấn Hải lại đứng dậy, vỗ vai người kia, lớn tiếng nói: “Ngô Quân? Cậu về từ khi nào vậy? Cũng chẳng chịu thông báo một tiếng.”

Người tên là Ngô Quân mặt mày vui vẻ chào hỏi. Cậu ta có gương mặt chữ quốc với ngũ quan anh tuấn và có vẻ hơi già nhưng không hề đáng ghét. Hai

người nói chuyện tào lao mấy câu, bỗng Ngô Quân nói: “Tuấn Hải, em gái mày rất xinh đẹp.”

Tôi khẽ run rẩy, chắc không phải nói mình đâu nhỉ nhưng ngẩng lên nhìn, quả nhiên thấy ánh mắt trong veo của cậu ta đang nhìn mình.

Chung Tuấn Hải vội vàng đáp: “Cô ấy không phải là “em gái”, cô ấy lớn hơn tôi.”

Nụ cười quyến rũ trên gương mặt tôi có chút cứng đờ. Nếu không phải vì anh chàng đẹp trai đang đứng trước mặt này thì chắc hẳn tôi đã đuổi bàn chân ngọc ngà, cho Chung Tuấn Hải ném thử cái đập hơn hai mươi năm không giảm công lực. Cậu ta không nói câu này thì sẽ chết à?

Nghe Chung Tuấn Hải giới thiệu ba câu hai điều về tôi Ngô Quân gật đầu một cái đầy ảm ý, ánh mắt thiện cảm nhìn tôi. Đường như mấy năm rồi tôi chưa nhìn thấy anh chàng nào vừa đẹp trai lại có khí chất như thế này, bất giác trong lòng cảm thấy rạo rức, chẳng nghĩ ngợi gì liền đứng dậy, nếu cứ ngửa cổ nhìn người ta thì hình như không được lịch sự cho lắm.

Ngô Quân thấy vậy thì ý cười trên gương mặt càng rõ. Anh ta đánh giá tôi một lượt từ trên xuống dưới, rồi tiện tay lấy từ trong túi áo sơ mi ra một tấm danh thiếp, đưa cho tôi bằng hai tay. “Hy vọng sau này còn có duyên gặp lại Tần tiểu thư.”

Tôi luống cuống đưa tay ra nhận, ánh mắt vô tình nhìn lướt qua, cũng chưa nhìn rõ tên công ty, chức vị thì dường như là tổng giám sát kỹ thuật gì đó... Tôi trầm nghĩ, theo nguyên tắc phải có đi có lại mới toại lòng nhau, có phải mình cũng nên đưa danh thiếp cho cậu ta? Quả nhiên, anh chàng đẹp trai trước mặt đã nói thẳng: “Nếu Tần tiểu thư không ngại thì có thể cho tôi danh thiếp của cô không?”

Tôi đáp ngay: “Được, được chứ!” Vừa nói vừa cầm túi xách lên, lục lọi một hồi mà vẫn không tìm thấy, tôi thậm chí còn không chắc trong túi có danh thiếp hay không.

Thật may mắn, cuối cùng tôi cũng tìm thấy hai tấm danh thiếp trong ngăn túi nhỏ lấy ra một tấm, vì không hay dùng đến nên mép đã hơi nhàu nát, nhưng chẳng sao cả, tôi vẫn kính cẩn đưa tới, rồi nhìn anh chàng đẹp trai vô cùng cẩn thận cất vào túi áo.

“Vậy tôi không làm phiền hai người nữa.” Ngô Quân rất lịch sự chào tạm biệt.

Lúc này tôi mới để ý đến vẻ mặt không vui của Chung Tuấn Hải, có phải vì tấm danh thiếp nhàu nát chẳng khác gì rác kia làm cậu ta mất mặt? Nhưng dù có

mắt mặt thì cũng là tôi mất mặt, chẳng liên quan gì đến cậu ta cả. Tôi lén liếc nhìn Ngô Quân ở phía xa, tâm trạng bỗng trở nên rất tốt. Buổi tối hôm nay thực sự không tồi, đầu tiên là Chung Tuấn Hải lên lớp cho tôi một tiết tâm lý, sau đó là gặp được một người trông rất được.

Nhân viên phục vụ mang bia lên, hai cốc rất lớn, sóng sánh bia vàng.

Tôi cúi đầu nhấp một ngụm, lập tức nhăn mặt nhíu mày, thảo nào có người nói cái này là nước tiểu của mèo, thật chẳng sai chút nào. Tôi có chút hối hận vì đã gọi một cốc to như thế, chắc chắn là không thể uống hết được.

“Khó uống quá!” Tôi quả quyết nói.

“Rượu không phải để cho cậu ném vị ngon ngọt, mà là để chuốc người ta say rồi khiến người ta phải nói thật.” Chung Tuấn Hải thản nhiên nhấp một ngụm rồi lại bắt đầu nói huyền thuyên.

“Cậu chỉ nói linh tinh!” Tôi buột miệng nói, bỗng nhiên suy nghĩ xoay chuyển, cười bảo: “Nếu thật sự là như vậy thì cậu mau uống đi, tôi muốn nghe xem trong bụng cậu có bí mật gì.”

“Hi hi, tử lượng của tớ rất tốt, không dễ say vậy đâu. Nhưng còn cậu, cậu cẩn thận đấy!” Cậu ta nửa đùa nửa thật nhìn tôi, khẽ cười.

Tôi bĩu môi. “Tôi thì làm gì có bí mật, nếu có thì cậu cũng biết hết rồi còn gì. A, mà cậu dựa vào cái gì mà đòi tìm hiểu chuyện của tôi? Nói, có phải Ôn Tịnh đã nói cho cậu biết bí mật gì không?” Vừa nghe đến chuyện cậu ta nắm giữ được điểm yếu của tôi, trong lòng tôi không khỏi cảm thấy mất tự nhiên, nói thế nào thì hồi nhỏ chúng tôi cũng ngang tài ngang sức về mọi mặt.

“Tớ thuê thám tử tư điều tra tình hình của cậu là biết hết.”

“Gớm, cậu có bệnh à?” Tôi không tin.

Gương mặt cậu ra lộ vẻ tinh nghịch, đôi con ngươi ngập ý cười nhưng lại sâu không thấy đáy, càng nổi bật dưới ánh đèn, thực sự mê hoặc lòng người. Trong lòng tôi đột nhiên có cái gì đó chuyển động, rất khẽ khàng. Tôi nhíu mày, cố trấn tĩnh, dường như bất cứ lúc nào tôi lơ đãng đều bị cậu ta mê hoặc, thực sự là không thể tưởng tượng được.

“Tôi nói thật, cậu có thể đối xử tốt với Ôn Tịnh một chút không, cứ phân phân hợp hợp như này mãi, tôi cũng thấy phiền thay cho hai người.” Tôi nghiêm túc nói.

Chung Tuấn Hải nhìn về phía quầy rượu ở góc xa một lát mới nói: “Ý của cậu là, dù tớ không có cảm giác với cô ấy, nhưng xuất phát từ cái gọi là trách nhiệm và đạo đức nên vẫn phải bên cạnh cô ấy ư?”

Tôi bỗng trở nên ngây ngốc. “Cậu không có cảm giác gì với cô ấy à? Bao nhiêu năm nay hai người đều...”

“Đó là sự thật. Từ trước tới giờ tớ luôn coi cô ấy là em gái.” Vẻ mặt của cậu ta có chút âm u, vì chúng tôi đều biết rõ rằng Ôn Tịnh trước giờ chưa từng coi cậu ta là anh trai, cô ấy thật lòng yêu cậu ta. “Tớ cũng đã từng thử, nhưng vẫn không có cách nào để làm xuất hiện cái gọi là tình yêu nam nữ.”

Tôi bỗng cảm thấy run rẩy một hồi mới bắt đắ dĩ thờ dài. “Nếu sớm biết như thế này thì cậu không nên đùa giỡn tình cảm của cô ấy.”

Lời vừa nói ra đã cảm thấy không đúng, vì từ đầu đến cuối đều là Ôn Tịnh chủ động tiếp cận cậu ta.

Quả nhiên, Chung Tuấn Hải vừa nghe thấy vậy liền cười khò một tiếng. “Đùa giỡn? Cậu dùng từ này cũng thật là... Ngay đến cậu tớ còn chẳng dám đùa giỡn thì làm sao có thể đùa giỡn cô ấy?”

Sau đó, cả hai chúng tôi cùng ngây người. Chung Tuấn Hải chột cúi đầu uống bia, còn tôi giống như con ngốc ngồi nhìn cậu ta uống.

Có lẽ vì đã uống vài ngụm, tôi cảm thấy hơi chóng mặt, giống như có hàng nghìn con ong đang bay vo ve trên đỉnh đầu, đuối thể nào cũng không đi, nào còn suy nghĩ được gì nữa.

Đúng lúc này, từ một chiếc bàn lớn ở trung tâm quán bar, có người lớn tiếng mời Chung Tuấn Hải qua đó uống rượu. Một nhóm người ăn mặc bảnh bao bị chất còn tác động làm cho họ tự nguyện cởi bỏ lớp ngụy trang nho nhã, lịch sự trên người, bắt đầu tùy ý vui chơi hưởng lạc. Lúc này, tiếng dương cầm đã không còn, thay vào đó là một nhóm nhạc rock gồm ba người đang đứng trên sân khấu chuẩn bị biểu diễn. Tôi cũng không hề phát hiện ánh đèn trong quán bar đã chuyển từ sáng sang tối tự lúc nào.

Haizz, thì ra quán bar nào cũng như nhau cả...

Chung Tuấn Hải sớm đã khôi phục lại dáng vẻ bình thường, hươ hươ tay trước mặt tôi. “Sao mà thất thần thế?”

Tôi cố gắng chớp mắt để xác định xem là mình đang mơ hay đã uống nhiều rượu rồi, nhìn nét mặt vui vẻ của Chung Tuấn Hải, dường như cậu ta đã trở thành một người hoàn toàn khác lúc trước.

Quả nhiên Chung Tuấn Hải kéo tôi đi cùng, còn cảm rằm thuyết phục: “Ở chỗ đông người mà cứ ngồi một mình như thế sẽ bị người ta cho là kẻ không bình thường, hơn nữa cậu mà cứ ngồi một mình ở đó thì lát nữa lại có người đến xin làm quen cho mà xem.”

Cuối cùng linh hồn của tôi cũng trở về vị trí, tôi bất ngờ nói: “Nhưng tôi lại muốn có người đến bắt chuyện.”

Mặc dù nói như thế nhưng tôi vẫn đứng dậy, lẻo đẻo theo đuôi cậu ta đi đến cái vòng tròn náo nhiệt dị thường đó.

Bọn họ đang chơi trò đoán số, ai thua sẽ bị phạt rượu. Chúng tôi vừa đến liền bị đẩy ra chơi.

Nhìn một bàn đầy bia rượu, tôi rụt rè lên tiếng: “Tửu lượng của tôi không tốt lắm.”

Ở đó cũng có nhiều người thương hoa tiếc ngọc, lập tức có người mang một chiếc cốc nhỏ hơn đến, đặt xuống trước mặt tôi, cất cao giọng nói: “Lần đầu tiên gặp Tần tiểu thư, chúng tôi sẽ không làm khó, nếu Tần tiểu thư thua thì chỉ cần uống một cốc nhỏ này thôi, có được không?”

Thình tình không thể chối từ, tôi cũng không tiện thoái thác lần nữa, đành thăm cầu nguyện rằng sẽ không thua. Nhưng vì không có tố chất, giữa là đám người toàn nam thanh nữ tú thế này thì phân tâm không phải lỗi của tôi. Khi tôi đặt cốc bia lên môi lần thứ ba, thì cuối cùng cũng có người muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Ngô Quân ở cách tôi không xa, không biết cậu ta vốn vẫn luôn ngồi ở vị trí đó hay mới di chuyển tới dù sao thì lúc này tay cậu ta cũng giơ ra một cách rất kịp thời, chặn bàn tay đang cầm cốc của tôi mỉm cười, nói: “Tôi xin uống thay Tần tiểu thư được không?”

Nhất thời, cả một bàn người giống như củi khô bắt lửa cháy bùng bùng, tiếng ồn ào không ngớt.

Tôi nhất thời lúng túng, mặt đỏ nhưng thấy mọi người xung quanh vẫn ung dung bình thản, tôi đành tiếp tục đứng hiên ngang hùng dũng, mặc dù ở công ty có thói quen ra oai này nợ nhưng chưa bao giờ tôi rơi vào tình cảnh như thế này.

Chung Tuấn Hải đột nhiên lên tiếng: “Cứ uống bia mãi thì chẳng thú vị gì cả, hay là thay đổi luật chơi một chút đi.”

Thế là có người đề nghị, nếu ai thua phải ra chặn một chiếc xe, tự thừa nhận rằng mình bị bệnh thần kinh.

Đề nghị này làm cho tất cả cùng phá lên cười, ai cũng nói đây đúng là sáng kiến.

Trong lúc mọi người đang nói cười ồn ã, Chung Tuấn Hải bỗng cúi xuống nói với tôi: “Lần này phải cẩn thận đấy.”

Tôi muốn nói, chuyện này đâu có giống uống bia rượu chứ, nó liên quan đến tính mạng đấy.

Dù cẩn thận thế nào đi chăng nữa thì cuối cùng cũng có người phải làm con chim đầu đàn. Người đen đầu tiên là một anh chàng họ Phùng. Trong sự thúc giục của mọi người, anh ta vừa kêu la thảm thiết vừa chạy ra ngoài.

Mọi người hưng phấn chạy đến bên cửa sổ để nhìn, thấy anh ta chặn một chiếc xe rồi đi đến gần người lái xe, không biết nói những gì, vì ở xa quá nên không nghe thấy được, nhưng tự nhiên bị người ta chặn xe lại, có lẽ sắc mặt của người lái xe cũng không được tốt cho lắm.

Tiểu Phùng hoàn thành sứ mệnh rồi quay về. Trò chơi tiếp tục.

Tôi bất hạnh trở thành bia đỡ đạn ở lượt thứ hai, liền dùng ánh mắt đáng thương nhìn Chung Tuấn Hải. Lẽ nào tôi thực sự phải làm chuyện mất mặt như vậy sao? Cậu ta nhìn tôi bằng ánh mắt cảm thông vô hạn nhưng cũng chẳng biết làm thế nào.

“Cô thua rồi!” Không biết ai lên tiếng nói câu này.

Lần này đến Ngô Quân cũng trầm mặc, dù sao chuyện này cũng thật mất mặt.

Tôi mang bộ mặt ủ rũ như đưa đám rời khỏi quán bar, đứng ngoài đường một lát, con đường vắng vẻ chẳng có lấy một chiếc xe, thật không biết là bất hạnh hay may mắn nữa.

Tôi bắt đầu cảm thấy tức giận. Một buổi tối đang tốt đẹp, tôi vốn có thể ở nhà ăn cơm tối, lạng lẽ nằm trên chiếc giường ấm áp đọc sách, bây giờ thì hay rồi, đứng ngoài đường cho gió đêm thổi vù vù, chỉ để nói với một người lái xe qua đường câu: “Tôi bị thần kinh.” Đúng là chẳng còn gì để nói.

Cuối cùng cũng có một chiếc xe đi qua, tôi cố gắng khống chế nhịp tim, bước chân nhẹ bẫng, sóc lại tinh thần rồi giơ tay ra vẫy vẫy. Chiếc xe đó dần giảm tốc độ, hướng về phía tôi. Tôi có thể loáng thoáng nhìn thấy bóng dáng một người đàn ông ngồi trong xe. Một cô gái đứng vẫy xe ở bên ngoài quán bar, sao có thể không khiến người ta suy nghĩ bậy bạ.

Nhờ anh ta kéo tôi lên thì phải làm thế nào? Đang nghĩ ngợi lung tung, thấy chiếc xe đó đã đến gần, vẻ mặt tôi bỗng trở nên cứng ngắc.

Lúc đó, cánh tay bất ngờ bị kéo mạnh lại, tôi còn chưa kịp định thần thì bên tai đã vang lên giọng nói của Chung Tuấn Hải.

“Đồ ngốc, còn không mau chạy đi! Đứng đây chờ ăn mắng sao?”

Tôi bỗng bừng tỉnh, chân nam đá chân chiêu bị kéo chạy ra đường lớn.

Nơi cửa quán bar ở phía xa có người hét lên: “Thật vô liêm sỉ! Có người chơi xấu kìa!”

Chúng tôi cứ chạy như hai con chuột qua đường, chỉ sợ có người đuổi theo, tâm trạng vừa căng thẳng vừa kích thích.

Tôi chạy đến lúc chân bị chuột rút, nhưng Chung Tuấn Hải vẫn sống chết lôi tôi về phía trước. Trong lúc đầu choáng mắt hoa, tôi vẫn còn rảnh rỗi nhớ lại lúc cậu ta chạy cự ly đường dài hồi học tiểu học, được bao nhiêu bạn nữ đứng bên ngoài hò hét cổ vũ thì mới miễn cưỡng chạy đến đích. Không biết có phải vì cậu ta ăn bít tết ở nước ngoài mấy năm không mà bây giờ lại khỏe mạnh thế này.

Tôi há miệng thở hổn hển, hét lên dứt quãng: “Dừng... dừng lại... Tôi không chạy nổi nữa rồi.”

Cuối cùng, cậu ta cũng buông tay tôi. Chúng tôi đứng đối diện thở hổn hển, sau đó không chút e dè cùng cười phá lên, đến tận khi cười gập cả bụng, lại một lần nữa thở không nổi.

“Bây giờ phải làm thế nào?” Tôi vừa thở dốc vừa hỏi, vẫn cảm thấy chưa cười đủ.

“Dù thế nào cũng không thể quay về, nếu không sẽ bị bọn họ ném vào chảo dầu chiên lên chưa biết chừng.” Cậu ta duỗi chân, ngồi xuống bên hàng rào cạnh đường dành cho người đi bộ, sau đó mới phát hiện ở khuỷu tay vẫn đang khoác áo khoác và túi xách của tôi, bèn miễn cưỡng chia tay ra. “Cầm lấy đi!”

Tôi líu ríu cảm ơn. “Cậu đúng là một người thông minh, làm việc gì cũng để ý trước sau!” Sau đó, tôi ngồi xuống bên cạnh cậu ta, phải chạy một quãng đường dài như thế, thực sự tôi cũng thấy hơi mệt rồi.

“Cậu mặc vào đi, cẩn thận kẻo bị cảm lạnh.” Cậu ta ngẩng lên nói với tôi.

Cái lạnh của buổi đêm thấm vào tận xương cốt, cho dù vừa mới vận động mạnh như thế nhưng nhiệt độ trong cơ thể cũng chỉ duy trì được mấy phút đồng hồ mà thôi, lúc này từng cơn ớn lạnh kéo tới, tôi vội vàng khoác áo, ngược lên nhìn màn đêm đen thẫm thẫm một vầng trăng khuyết như chiếc móc câu tỏa sáng trong cô tịch, hết như một bức tranh.

Tôi bất giác cảm khái. “Đúng là một ngày đáng nhớ, lâu lắm rồi không được vui như thế này.”

Chung Tuấn Hải “hừ” một tiếng, đáp: “Đúng thế, đúng là một ngày đáng nhớ, Tần Tú Nghiên lại cắn tôi một cái.”

Tôi đỏ mặt, bất giác chìa tay ra. “Đưa tôi xem nào, có nghiêm trọng không?”

Tôi kéo tay áo của cậu ta lên, nghiêng người về phía trước, kéo bàn tay lạnh buốt tới trước mặt. Tôi rõ ràng tôi đã cắn cánh tay còn vết thương cũ ngày trước. Một vòng răng màu trắng dường như đã mọc rễ ở đó, dấu răng chồng lên dấu răng cũ, làm hở cả thịt màu đỏ. Tôi bất giác thấy vô cùng xấu hổ, xoa xoa lên vết thương, mong nó có thể biến mất ngay lập tức.

Một tiếng hít thở khê khàng bỗng vang lên bên tai, một hơi thở lạ lẫm dần áp sát, tôi bất ngờ ngẩng đầu, gương mặt của cậu ta đã kề rất gần tôi, hai con ngươi đen kịt, giống như bầu trời đêm thăm thẳm vô biên, lại vừa giống như ánh trăng sao sáng rõ, trong veo.

Trong lòng chợt dâng lên sự căng thẳng, dường như cảm thấy được nguy hiểm, khó khăn lắm tôi mới quay mặt sang một bên, đứng dậy. Cùng lúc đó, cổ tay tôi lại bị cậu ta giữ thật chặt, thế rồi trong lúc tôi không đề phòng đã bị cậu ta kéo vào lòng.

Tôi chặt vật giãy giụa, nhưng lực cánh tay cậu ta rất mạnh, hoàn toàn không giống sự dịu dàng, nhã nhặn ngày thường.

“Tú Nghiên!” Chung Tuấn Hải chỉ gọi một tiếng rồi đột nhiên cúi xuống. Làn môi ấm áp nhẹ nhàng chạm vào môi tôi, sau đó không chút e dè hôn tôi.

Trong lòng tôi tràn ngập ngạc nhiên và hỗn loạn. Làm sao mọi chuyện có thể biến thành thế này?

Nhưng trong tiềm thức của tôi lại có chút vui sướng, vùng vẫy để thoát khỏi sự ràng buộc của lý trí, như miếng bọt biển nổi lên khỏi mặt nước, tôi mệt mỏi cựa lại, cho đến khi bị khuất phục, hai cánh tay bất giác vòng lên cổ cậu ta.

Cảm giác lạnh lẽo lại kéo tới, tôi mở bừng hai mắt, ngại ngùng nhìn người trước mặt. Thần sắc trong mắt cậu ta làm tim tôi đập thình thịch. Mặc dù ánh mắt ấy vẫn trong suốt nhưng tôi lại cảm thấy như có một ngọn lửa không kìm nén được mà bùng cháy dữ dội ở một nơi sâu thẳm trong đó.

Tôi bất an, khê đẩy cậu ta ra, cố gắng vùng vẫy để thoát khỏi vòng tay của cậu ta nhưng lại bị cậu ta ôm vào lòng càng chặt hơn.

Làn môi của cậu ta vừa khéo phủ xuống bên tai tôi. “Tú Nghiên?” Một tiếng gọi trầm thấp mà ní non khiến toàn thân tôi chấn động.

Cuối cùng tôi cũng đẩy cậu ta ra, nhẹ nhàng mà kiên quyết. “Xin lỗi!”

Cậu ta nhìn thẳng vào tôi, vẫn chưa từ bỏ ý định truy hỏi: “Là... vì Ôn Tịnh sao?”

Tôi gạt đầu, lại lắc đầu.

“Tôi chưa từng nghĩ rằng sẽ cùng cậu như thế này.”

“Vậy cậu có hy vọng sẽ như thế này không?” Cậu ta từng bước tiến lại gần.

Tôi nghi hoặc tự hỏi lòng mình, đúng vậy, tôi có hy vọng sẽ như thế này không?

Hình ảnh ba người chúng tôi đi leo núi vào kỳ nghỉ năm lớp sáu bỗng hiện lên trước mắt...

Trời rất nóng. Con đường núi gồ ghề. Chung Tuấn Hải đi phía trước, Ôn Tịnh đi giữa, tôi đi cuối cùng. Thỉnh thoảng Chung Tuấn Hải lại quay lại nói đùa vài câu để chúng tôi quên đi cái nóng bức và mệt mỏi, bất ngờ bước hụt một bước rồi ngã lăn xuống con đường núi. Trong tiếng hét chói tai của Ôn Tịnh, tôi chạy như bay xuống dưới, đỡ cậu ta dậy. Cậu ta cười toét miệng, thản nhiên nói đùa, tôi chợt hiểu ra cậu ta chỉ muốn làm chúng tôi lo lắng, nhưng đầu gối cũng đã bị trầy rách da, máu chảy nhìn mà đau lòng. Lòng tôi đau đớn, cau mày lục tìm trong túi, đúng lúc đó, Ôn Tịnh chạy đến, cầm một chiếc khăn tay sạch sẽ, băng bó vết thương cho cậu ta một cách rất tự nhiên. Tôi lặng lẽ đứng lùi sang một bên, nhìn hai người bọn họ an ủi lẫn nhau nhất thời cảm thấy buồn rầu, cũng không còn cảm thấy hăng hái nữa.

Đúng là như vậy, một lần lùi bước là một lần ngăn chặn sự mộng lung trong lòng, đến khi nó chết lặng, đến khi cảm xúc hóa thành bướm bướm vĩnh viễn được kẹp trong cuốn sổ lưu niệm của thời niên thiếu đã bao nhiêu năm như vậy, tôi không nghĩ rằng nó sẽ lại trở dậy một lần nữa.

Cách muôn sông nghìn núi, lại không thể ngờ được rằng còn có một vấn đề đang đợi bản thân mình. Em, có hy vọng như thế này không?

Tôi chỉ thầm cười khỏ. Không còn là thiếu nữ ở lứa tuổi dậy thì tràn ngập ước mơ về tình yêu nữa, tôi của bây giờ luôn luôn nom nớp lo sợ trong chuyện tình cảm, giống như đi trên một lớp băng mỏng, chỉ cầu có được sự an nhiên và chất phác trong nội tâm. Giở qua một trang, khi giở lại trang trước thì nó cũng đã thay đổi, còn có thêm biết bao lời nói tác động, giống như chúng tôi của hôm nay, dù trải qua bao nhiêu thăng trầm thì vẫn chỉ là cô nam quả nữ trong mắt người kia.

“Không, tôi không hy vọng.” Tôi bình tĩnh nhìn cậu ta, nhàn nhạt đáp trả, cũng không giải thích nhiều, trong lòng bỗng gọn sóng, nói vậy chắc cậu ta cũng hiểu được.

Chung Tuấn Hải chăm chú truy đuổi theo một tia trốn tránh đột nhiên xuất hiện trong mắt tôi, cuối cùng, bên khóe môi cậu ta là một nụ cười lạnh lẽo,

gương mặt anh tuấn dưới ánh trăng càng thêm tái nhợt. Cậu ta ngồi lặng lẽ, dường như trở thành một bức tượng điêu khắc hoàn mỹ.

“Không còn sớm nữa, tôi phải về đây, nhất định là mẹ tôi vẫn đang đợi tôi về.”

Cậu ta không động đậy, vẫn ngồi ở đó trầm mặc rất lâu, đến nỗi tôi còn nghi ngờ rằng cậu ta không nghe thấy. Đúng lúc tôi định lên tiếng thì cậu ta đứng dậy, trên mặt khôi phục lại vẻ tự nhiên như thường.

“Để tớ đưa cậu về.”

Tôi có thiện ý nhắc nhở. “Không cần đâu, tôi bắt xe là được rồi. Cậu đã uống rượu thì tốt nhất cũng bắt xe về đi, đừng tự lái xe.”

“Ừ.” Cậu ta đáp ngắn gọn, giọng nói có chút hờ hợt.

Chúng tôi lặng lẽ đứng bên đường đợi xe, nhất thời cả hai đều không lên tiếng.

Xe đến, tôi lên xe trước, vừa mỉm cười vừa vẫy tay chào tạm biệt.

Ngồi trong chiếc xe ấm áp mới phát hiện cơ thể mình dường như đã đông cứng, lúc này lại như băng đá đang dần tan chảy, tôi không tìm được vòng hai cánh tay lên ôm vai, hy vọng có thể kiềm chế được cơn run rẩy.

Tôi lén quay người nhìn về phía sau xe, hình bóng anh tuấn của Chung Tuấn Hải vẫn đứng sừng sững ở ven đường, không hề động đậy, dường như đã trở thành bức phù điêu bằng băng đá.

Trong lòng tôi bỗng cảm thấy đau đớn, trong nháy mắt, tầm nhìn bỗng trở nên mơ hồ.

Ghi chú:

1. Fur Elise là một trong những bản nhạc dành cho piano nổi tiếng nhất của Ludwig van Beethoven.